

Divina Vindecare

Numărul 26
Februarie 2012

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Tot Israelul va fi mântuit	Pag. 3
2. Sub lege	Pag. 6
3. Gânduri despre credință și fapte	Pag. 9
3. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 11-a	Pag. 11
4. Cel mai privilegiat	Pag. 15
5. O Cale nebună	Pag. 16

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Tot Israelul va fi mântuit

- un studiu al capitolului 11 din Epistola către Romani -

David Clayton, noiembrie 2011

Romani 11 este un capitol care deseori este greșit înțeles. Este unul dintre acele capitole dificile din Biblie pentru că pare să sugereze că Dumnezeu are sentimente deosebite pentru evrei ca și națiune și, în consecință, El va depune eforturi speciale pentru a-i aduce înapoi la Sine ca națiune. Mulți au ajuns la concluzia că Dumnezeu îi iubește pe evrei mai presus de orice altă națiune și că, pentru ei va face mai mult decât a făcut vreodată pentru vreun alt grup de oameni. Unii merg încă și mai departe, sugerând că păzirea legii lui Moise este, în mod integral, asociată cu închinarea evreilor și că, atunci când ei se întorc la Hristos, păzirea legii va constitui o trăsătură majoră a închinării lor.

Acest lucru este dificil de acceptat dacă credem că Dumnezeu este corect în modul în care Se raportează la omenire. Este încă și mai dificil de acceptat atunci când înțelegem că sistemul legii nu mai este inclus în închinarea poporului lui Dumnezeu. În acest articol, vom studia în detaliu unele dintre versetele cheie ale capitolului 11 din epistola către Romani pentru a vedea dacă putem obține o viziune echilibrată din ceea ce Pavel afirmă.

Rădăcina este sfântă

Putem obține o temelie bună pentru înțelegerea acestui capitol atunci când înțelegem care este rădăcina la care Pavel se referă în următorul verset: „Iar dacă cele dintâi roade sunt sfinte, și plămădeala este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt sfinte. Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului” (Romani 11:16, 17).

Aici, evreii sunt prezentați ca fiind ramurile, dar care este rădăcina din care au crescut? Este legea? Unii accentuează acest pasaj pentru a sugera că cei care sunt altoiți trebuie, de asemenea, să fie altoiți și în păzirea religiei și legilor care guvernau vechiul Israel. Dar, vă rog, să observați că nu asta este ceea ce se afirmă aici. Nu; rădăcina trebuie să reprezinte aceeași temelie în care sunt altoite și neamurile. Această temelie este Avraam, nu legea. El este sursa din care s-a născut sămânța. El este începutul poporului ales al lui Dumnezeu:

„Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zice: și semințelor ca și cum ar fi vorba de mai multe, ci ca și cum ar fi vorba numai de una: și seminței tale, adică Hristos”. (Galateni 3:16)

„Căci, dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam”. (Galateni 3:18)

Ramurile naturale sunt cei care sunt sămânța lui Avraam prin carne și sânge (prin natură). Unii dintre aceștia au fost smulși, deconectați de la moștenirea lui Avraam nu pentru că au respins legea, ci pentru că nu au crezut în Hristos. Hristos era miezul discuției, nu legea.

„Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: nu te îngâmfa, dar, ci teme-te!”. (Romani 11:20)

Hristos, nu legea

Neamurile au fost altoite, nu prin păzirea legii, ci prin credința în Hristos. Cuvântul lui Ioan Botezătorul a fost împlinit în experiența lor: „Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: „Avem ca tată pe Avraam!” Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam”. (Matei 3:9).

„Și, dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință”. (Galateni 3:29)

Evreii, asemenea multora din zilele noastre, au devenit confuzi în ceea ce privește lucrul care i-a făcut cu adevărat poporul lui Dumnezeu. De vreme ce păzirea legii a fost ceea ce i-a despărțit de celelalte popoare, ei au început să creadă că erau deosebiți în ochii lui Dumnezeu datorită faptului că păzeau legea (fie ca Domnul să aibă milă de cei ce îmbrățișează o asemenea eroare azi), dar legea nu a constituit niciodată temelia pe care a stabilit-o Dumnezeu, motivul pentru care El i-a acceptat ca popor al Lui. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că sistemul legii a constituit o măsură temporară care a guvernat poporul și i-a instruit până când au primit realitatea binecuvântării făgăduite în Hristos.

„Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța” căreia Îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin înger, prin mâna unui mijlocitor”. (Galateni 3:19)

Cuvântul „până când” clarifică faptul că era legii a avut o durată limitată. Ea trebuia să dureze până când Sămânța, Hristos, urma să vină. Într-adevăr, aceasta a fost „adăugată” numai datorită fărădelegilor. Adevărata mântuire prin credința în făgăduințele lui Dumnezeu a fost stabilită cu 430 de ani înainte de darea legii, iar această realitate a demonstrat faptul că sistemul legii nu a fost niciodată necesar din perspectiva experienței mântuirii.

„Iată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită de Legea venită după patru sute treizeci de ani”. (Galateni 3:17)

Legea a constituit o oprire pentru a educa poporul până când a sosit făgăduința. Legea a avut un scop, un țel, un sfârșit. Atunci când acel scop a fost atins, autoritatea sa s-a sfârșit.

„Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea”. (Romani 10:4)

Evreii nu au fost lepădați

Este interesant faptul că, în Romani 11, Pavel afirmă faptul că Dumnezeu nu Și-a lepădat poporul, dar apoi, puțin mai târziu, afirmă că Dumnezeu i-a lepădat.

„Întreb, dar: a lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum! Căci și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Beniamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său pe care l-a cunoscut mai dinainte”. (Romani 11:1, 2)

„Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață din morți?” (Romani 11:15)

Așadar, observăm faptul că, atunci când Pavel afirmă că Dumnezeu nu Și-a lepădat poporul, nu se referă la Israel ca națiune, ci la aceia dintre evrei care deveniseră creștini, cei care au crezut în Hristos. Cu alte cuvinte, el spune: „Dumnezeu nu i-a respins pe toți evreii potrivit trupului, căci unii dintre noi suntem încă poporul lui Dumnezeu (creștini)”. Teoria potrivit căreia toți evreii sunt lepădați este negată de această afirmație.

Dar, mai târziu, el afirmă că lepădarea evreilor a rezultat în împăcarea lumii. El sugerează aici că evreii au fost într-adevăr lepădați. Se contrazice singur? Evident că nu. Acum se referă la Israel ca la un grup rasial, ca la un sistem prin care mântuirea a fost oferită lumii. Isus a afirmat că mântuirea a fost oferită omenirii prin sistemul iudaic atunci când a spus: „Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci Mântuirea vine de la iudei”. (Ioan 4:22)

Până la acea dată, acela era adevărul, căci sistemul iudaic nu fusese încă lepădat. Dar observați ce spune Isus mai târziu: „De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite”. (Matei 21:43)

De vreme ce Pavel a afirmat deja că nu toți evreii au fost lepădați, trebuie să înțelegem că această lepădare nu se referă la iudei ca indivizi, ci la sistemul de mântuire care a fost asociat cu evreii. Acest sistem al mântuirii era sistemul legii. Acesta a fost lepădat atunci când evreii au fost lepădați ca națiune.

Căderea lui Israel, o binecuvântare pentru omenire

Acum, Pavel afirmă că însăși căderea iudeilor sau lepădarea lor a rezultat în mântuirea omenirii.

„Dacă deci alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?” (Romani 11:12)

Atunci când citim acest pasaj în grabă, pare că nu prea are sens. De ce este necesar ca un grup de oameni să cadă pentru ca un alt grup să fie restabilit? Dacă considerăm această afirmație ca referindu-se la un grup versus alt grup, atunci nu are niciun înțeles. Dar despre ce vorbește Pavel aici? Atunci când comparăm ceea ce afirmă aici cu ceea ce este scris în Efeseni 2:12-15, totul devine foarte clar. Ceva i-a despărțit pe evrei de neamuri și a creat o pricină de poticnire pentru neamuri care i-a exclus ca întreg de la procesul de mântuire.

„De aceea, voi, care altădată erați Neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur, și care sunt tăiați împrejur în trup de mâna omului: aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără

nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiriile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace”. (Efeseni 2:11-15)

Dacă oamenii au fost împăcați prin intermediul legii, atunci numai evreii au putut fi împăcați pentru că ei erau poporul legii. Legea reprezenta zidul de despărțire care a constituit piatra de poticnire pentru neamuri. (Efeseni 2:12-15). Atât timp cât acceptarea se făcea pe baza legii (circumcizia, etc.), neamurile erau excluse. De aceea, atunci când sistemul legii a fost lepădat, sistemul iudaic a fost lepădat, și nu indivizii, ci întregul sistem prin care ei căutau mântuirea. Acest lucru a deschis calea pentru ca neamurile să fie acceptate de vreme ce nu trebuiau să se apropie prin lege (care-i identifica și aparținea în exclusivitate evreilor), ci prin credință, un mijloc ce nu aparținea niciunei națiuni, ci era disponibil tuturor indivizilor din toate națiunile.

Credința este cheia

Să observăm că păzirea legii nu a constituit niciodată subiectul de discuție în lepădarea iudeilor, și nici în altoirea neamurilor. Cuvântul lui Dumnezeu este foarte, foarte clar:

„Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: nu te îngâmfa, dar, ci teme-te!”. (Romani 11:20)

A fost numai o chestiune de credință. Mărturia Scripturii abundă în afirmații potrivit cărora evreii au fost lepădați datorită faptului că s-au înșelat singuri în ceea ce privește motivul pentru care erau primiți de Dumnezeu. Ei credeau că legea era cea care-i făcea eligibili pentru favoarea Sa, când, în realitate, nu aceasta era cauza. Legea era numai un mijloc de educație care să-i conducă la Hristos. Datorită faptului că și-au pus încrederea în aceasta, L-au respins pe Hristos, adevăratul motiv pentru mântuire.

„Pe când Israel, care umbla după o Lege care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta. Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s-au lovit de Piatra de poticnire”. (Romani 9:31, 32)

De vreme ce era vorba numai despre credință, nu se poate niciodată ca motivul pentru care evreii vor fi acceptați la timpul sfârșitului să fie altul decât cel al credinței. Nu este vorba despre dispensaționalism, așa cum unii afirmă, ca și când Dumnezeu ar spune: „Bine; nu voi mântui întotdeauna oamenii prin lege, ci numai pentru un timp, ca să le ofer neamurilor o șansă. Când termin cu neamurile, voi reveni la a-i mântui pe oameni prin evrei și prin sistemul lor din nou”. Acest lucru este imposibil.

Altoit prin credință

Atunci, pe ce bază vor fi evreii altoiți în planul lui Dumnezeu de mântuire?

„Și chiar ei, dacă nu stăruie în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși”. (Romani 11:23)

Observați termenul „dacă”. Dacă au credință! Dacă nu rămân în necredință! Dar aceasta a fost mereu calea mântuirii. Așadar, Pavel este consecvent! Nu există aici nimic pentru evrei care să nu fi fost mereu disponibil, atât pentru ei, cât și pentru neamuri, cu toate că, pentru un timp, Dumnezeu a prezentat calea în forma tipurilor și a umbrelor.

Așadar, Dumnezeu i-a lepădat pe evrei ca și grup datorită faptului că grupul, națiunea era legată de un anumit sistem, dar îi va primi înapoi ca indivizi, nu ca și grup, deoarece grupurile pot urma un sistem, dar numai indivizii pot avea credință.

Legea consecinței

Mai trebuie totuși clarificat un punct important. Pavel spune:

„În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor”. (Romani 11:28)

Aici, se pare că el sugerează ideea că evreii sunt iubiți în mod deosebit de Dumnezeu datorită lui Avraam, Isaac și Iacov și s-a concluzionat că, datorită acestui lucru, Dumnezeu va acționa într-un mod deosebit pentru a-i salva pe evrei, adică într-o manieră cu mult deosebită de cea pe care a folosit-o pentru toți ceilalți. Dar lucrul acesta nu este adevărat. Dumnezeu nu iubește și nici nu urăște pe unul mai mult decât pe altul. Relația unei persoane cu Dumnezeu depinde numai de modul în care aceasta se

raportează la Hristos. Păzirea ritualurilor, a legilor și ceremoniilor nu-l recomandă absolut deloc înaintea lui Dumnezeu. Legătura genetică a unei persoane cu alta nu afectează deloc dragostea lui Dumnezeu pentru cineva. La fel cum Dumnezeu a afirmat că păcatul părintelui nu va fi imputat copilului, tot la fel, El a declarat că niciun om nu va fi mântuit prin neprihănirea altuia. Ceea ce este adevărat este faptul că există o lege a consecinței și deseori Dumnezeu vorbește despre rezultatul acestei legi într-o manieră care-L înfățișează pe El ca fiind Cel care determină rezultatul când, în realitate, rezultatul nu este decât o consecință a faptelor făcute cu mulți ani, secole, uneori cu milenii în urmă. Acest principiu este evident în Biblie.

Spre exemplu, când Dumnezeu afirmă că i-a împietrit inima lui faraon, orice persoană sensibilă înțelege că faraonul este cel care și-a împietrit singur inima, dar Dumnezeu a fost Cel care i-a îngăduit să facă asta.

Atunci când Dumnezeu spune că pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce-L urăsc (Exodul 20:5), înțelegem de asemenea că nu Dumnezeu îi pedepsește pe copii pentru păcatele părinților lor. Acesta a fost numai modul în care Dumnezeu a exprimat legea consecinței. Un copil va culege rezultatele faptelor părinților săi, chiar dacă el nu a participat în mod activ la ele.

Același lucru este valabil și de partea pozitivă. Dumnezeu spune că mila Sa va însoți „copii copiilor” (Psalmul 103:7). Acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu face favoritisme, ci că rugăciunile unei persoane credincioase sunt ascultate atunci când se roagă pentru familia sa. Mai mult decât atât, influențele care sunt puse în mișcare de viața sa de devoțiune față de Dumnezeu, au un impact asupra copiilor săi timp de mai multe generații. Acesta este motivul pentru care evreii, ca și sămânță fizică a lui Avraam, se vor întoarce la adevăr în număr mare la timpul sfârșitului; nu pentru că Dumnezeu îi tratează cu o favoare deosebită la un moment dat, ci pentru că îndrumătorul, la care s-au adăugat și principiile bune insuflate de strămoșul lor, Avraam, vor aduce în final rod după mai bine de trei mii de ani. Mulți dintre ei se vor întoarce de la lege la Hristos.

Ceea ce este clar este faptul că un creștin trebuie să fie foarte încurcat dacă ajunge la concluzia că, prin adoptarea formelor evreiești de închinare (chiar ceea ce a constituit o piedică în a-L accepta pe Hristos), va deveni un creștin mai bun.

Sub lege

David Clayton, Iulie 2007

„Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har”. (Romani 6:14)

Deseori, am fost confruntat cu acest text de cei care predică abolirea legii. Cei care susțin perpetuarea ei și în Noul Testament au fost acuzați de legalism și de faptul că nu înțeleg scopul și relevanța legii, așa cum a fost aceasta dată pe Muntele Sinai. Acest text este unul dintre favoritele celor care susțin că legea nu mai este relevantă pentru creștini după moartea lui Hristos. Acești creștini au afirmat (folosind multe versete biblice) că niciun creștin nu mai este **sub lege**.

Cum ar trebui să înțelegem această afirmație potrivit căreia creștinii nu mai sunt sub lege? Un număr semnificativ de creștini înțeleg din aceasta că cele Zece Porunci au fost abolite. Mai mult decât atât, mulți dintre ei merg până acolo încât afirmă că a existat un timp în care Dumnezeu a mântuit oamenii prin lege, în cazul în care aceștia erau ascultători, dar El și-a schimbat metoda de a mântui oamenii de când a venit Isus.

Pe de altă parte, de când mă știu, îmi aduc aminte că adventiștii au interpretat această expresie prin a fi sub „**condamnarea**” legii. Am ascultat predici, am citit cărți semnate de evangheliști de renume din Biserica AZȘ și de alți autori, și mereu această expresie a fost interpretată astfel. Explicația este că, atunci când cineva păcătuiește, el este **sub lege** pentru că este **condamnat** de lege. Legea îl condamnă datorită păcatului său. Însă, dacă cineva nu păcătuiește, atunci nu este sub lege pentru că legea nu-l condamnă.

Ambele părți sunt de acord cu faptul că există o condiție pe care Biblia o numește „sub lege”. Nu există nicio îndoială în această privință. Adevărata problemă constă în a afla ce vrea să spună Biblia atunci când folosește această expresie. Problema este că nici una dintre aceste explicații nu se potrivește cu toate citatele din Biblie la acest subiect. Există unele pasaje potrivit cărora una dintre interpretări pare să fie corectă, și la fel este cazul cu cea de-a doua interpretare. Această întrebare este foarte importantă pentru că modul în care o înțelegem contribuie de asemenea la înțelegerea noastră asupra altor subiecte de actualitate, inclusiv cel al neprihănirii prin credință. Care dintre aceste puncte de vedere este cel corect?

După ce am studiat acest subiect vreme de câțiva ani, am ajuns la concluzia că niciunul dintre aceste puncte de vedere nu este corect. Am ajuns să înțeleg că există o altă explicație care nu numai că are mai multă logică, dar care se potrivește în mod desăvârșit cu toate citatele care folosesc expresia „sub lege”, și care ne oferă o înțelegere mai completă a scopului pe care l-a avut Dumnezeu atunci când a dat legea pe Muntele Sinai.

Un anume pasaj, care ne ajută să înțelegem ceea ce Pavel a vrut să spună când a folosit această expresie, este cel din Galateni 4:1-5. Să studiem acest pasaj și să vedem ce putem învăța din el referitor la această expresie de a fi „sub lege”.

„Dar, câtă vreme moștenitorul este copil, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe tot. Ci este sub tutori și guvernatori, până la vremea rânduită de tatăl său. Tot așa și noi, când eram copii, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii. Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să fim adoptați ca și copii”. (Galateni 4:1-5 KJV)

Probabil că nu este necesar să merg mai departe de acest pasaj pentru a înțelege ce înseamnă expresia respectivă. Aici, ni se spune că, atât timp cât o persoană este copil, este așezat **sub** tutori (învățători) și guvernatori (ceea ce înseamnă că tot comportamentul său este restrâns de alții). Nu contează că într-o zi va fi stăpân peste tot, atât timp cât este copil, așa trebuie tratat. Apoi, Pavel spune: „Tot așa” ceea ce ne arată că el folosește această ilustrare pentru a afirma un lucru important. Despre ce vorbește el? Ceea ce afirmă el este că a existat un timp în care noi (adică poporul lui Dumnezeu) am fost copii (din punct de vedere spiritual) și, pentru că eram copii, eram în robie sub ceea ce el numește „învățăturile începătoare ale lumii”.

Acest cuvânt, „robie”, are o conotație negativă și în contextul acesta este și mai negativ pentru că afirmă că eram în robie **sub „învățăturile începătoare ale lumii”**. Cu siguranță că majoritatea au impresia că aceste învățături începătoare trebuie să fie ceva negativ. Dar, dacă studiem această paralelă, nu putem ajunge la această concluzie. Copilul este așezat sub tutori și guvernatori. Este acest lucru rău? Evident că nu. Comportamentul său este restrâns, libertatea îi este limitată. În acest sens, el este în robie. Altcineva îi controlează comportamentul, dar acest lucru nu este rău, atât timp cât este copil. Acum, „tot așa” sau în același fel, Pavel spune că situația este asemănătoare cu a noastră, a creștinilor. Noi am fost sub robie, sub învățăturile începătoare ale lumii. Cine ne-a așezat acolo? Cine a fost interesat să ne țină sub control și să ne disciplineze comportamentul atât timp cât am fost copii? Această „robie” sub „învățăturile începătoare ale lumii” a fost calea de a ne învăța și de a ne guverna până când am devenit adulți, și astfel, dacă atunci când am fost copii, am fost copiii lui Dumnezeu, trebuie că Dumnezeu a fost Cel care ne-a așezat sub acești „guvernatori și tutori” care ne-au ținut în robie sub învățăturile începătoare ale lumii.

Într-un alt pasaj, Pavel folosește termenul „robie” într-o manieră care ne ajută să vedem că el a dorit să denote ceva negativ prin acest termen: *„Dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt sub robie: Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace”.* (1 Corinteni 7:15 KJV)

Ce înseamnă cuvântul „robie” în acest pasaj? Pavel, vorbind despre un creștin care este căsătorit cu un necredincios, afirmă că cel credincios nu ar trebui să divorțeze de cel necredincios dacă acesta dorește să trăiască împreună, în continuare. Dar, afirmă el mai departe, dacă necredinciosul dorește să plece, creștinul nu este sub robie. Ce îl ține pe creștin „sub robie” în cazul în care necredinciosul dorește să rămână? Legea! Legea cere ca acest creștin să rămână lângă această persoană, iar Pavel descrie această obligație cerută de lege ca fiind „robie”. Așadar, vedem faptul că Pavel nu folosește acest termen într-un sens negativ, numai că, atunci când cineva este sub robie, este controlat de reguli și legi care

determină modul în care acesta trebuie să se comporte, indiferent care este părerea sa sau ceea ce simte el față de aceasta.

Dar, de ce numește Pavel aceste reguli „învățăturile începătoare ale lumii”? Este posibil ca el să numească astfel legile date de Dumnezeu? Gândiți-vă, pentru o clipă, ce vizau aceste legi. Ce aspect al omului vizau ele: spiritul (mintea) sau trupul și comportamentul exterior? Aceste legi vorbeau despre viața viitoare sau ele se raportau la lucrurile din viața aceasta? Atât timp cât ele aveau de-a face cu comportamentul exterior, cu trupul și faptele lui, atunci nu erau altceva decât „elemente ale lumii” (KJV), chiar dacă fuseseră date de Dumnezeu Însuși.

Nu afirmă că Dumnezeu a dat ceva ce nu era bun, dar cu siguranță că, în acest caz, El a dat ceva ce nu avea puterea de a aduce viața veșnică cu sine. Cu siguranță că a oferit un sistem care nu a produs neprihănirea pentru că acesta nu a fost niciodată scopul Său în ceea ce privește legea. Care a fost scopul Său în faptul că i-a așezat „sub” acești „guvernatori și tutori” sau sub aceste „elemente ale lumii”?

„Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta”. (Galateni 3:24, 25)

Acest lucru este atât de clar. Legea a fost **îndrumătorul** nostru. Ea a fost tutorele nostru și guvernatorul nostru pentru că eram copii. Dar ea a avut un scop definit, și care a fost acesta? Să ne ducă la Hristos. A fost acela de a ne governa până când am devenit adulți. Dar acum, pentru că Hristos a venit, sunt încă **sub** îndrumătorul acesta? Suntem încă sub tutori și guvernatori? Mai suntem noi sub lege? Sigur că nu. *„După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta”.*

„Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să câpătăm înfierea”. (Galateni 4:4, 5)

Ar trebui, așadar, să fie clar faptul că a fi sub lege nu înseamnă că ești sub **condamnarea** legii și nici faptul că cele Zece Porunci au fost abolite. Ceea ce înseamnă, de fapt, este că omul este sub un anumit sistem de guvernare, un sistem sub care este controlat de reguli exterioare care-i guvernează comportamentul. Cu alte cuvinte, înseamnă a fi sub administrarea legii. Implicațiile acestui fapt sunt uluitoare, căci, dacă este adevărat, care este alternativa la „a fi sub lege”? Dacă ceea ce ni se spune este că cel care crede nu mai este guvernat de lege, atunci de ce este guvernat? Din nou, Biblia oferă un răspuns foarte clar:

„Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege”. (Galateni 5:18)

Există două sisteme care guvernează comportamentul unei persoane: unul este pentru copii, iar cel de-al doilea este pentru adulți. Unul este bazat pe controlul exterior, un sistem care se raportează la faptele oamenilor și care guvernează ceea ce aceștia fac pe baza regulilor și a legilor. Metodele sale sunt fondate pe „elementele lumii”. Cel de-al doilea sistem este bazat pe o schimbare interioară. Este un sistem care se raportează la inimile și mințile oamenilor, care le guvernează natura și care determină modul în care aceștia gândesc. El schimbă comportamentul pe baza locuirii lui Hristos înăuntru. Acest sistem nu se bazează pe regula legii, ci pe cea a spiritului.

Pentru unii dintre noi este foarte dificil de acceptat acest adevăr pentru că neagă ceea ce am crezut până acum. El contrazice întreaga direcție a vieților noastre religioase, care s-a bazat pe principiul ghidării după un sistem de reguli și de legi mai degrabă decât pe cel care se bazează pe transformarea naturii. Nu putem înțelege cum este posibil să facem ceea ce este drept decât dacă suntem învățați cum să ne comportăm. Ideea de a primi o viață care este instinctiv predispusă la ceea ce este bine, o natură care mereu se întoarce către direcția bună **fără a avea nevoie de o lege**, ni se pare imposibilă. Aceasta ar necesita, de fapt, introducerea unui element supranatural, din afara experienței omenești pentru a realiza un asemenea miracol.

Oh, cât de orbi am fost până acum! Pentru că nu este aceasta exact ceea ce ni s-a promis? O experiență care nu este din lumea aceasta, un nou spirit și o nouă inimă, chiar viața lui Hristos Însuși. Ceva ce nu este din această lume, supranatural, ceva ce efortul omenesc, supunerea față de reguli și legi nu va produce niciodată. Asta este ceea ce înseamnă a nu mai fi sub lege. Înseamnă a fi **sub** har, adică a fi sub conducerea Spiritului lui Dumnezeu.

Acum, pentru că am înțeles aceasta, toate celelalte pasaje care vorbesc despre a fi „sub lege” se potrivesc în mod perfect, fiecare la locul lui. Înțelegem că nu se referă nici la abolirea celor Zece Porunci, și nici la a nu mai fi sub condamnarea legii. Ele vorbesc despre o condiție în care persoana este condusă de forțe exterioare, o condiție în care regulile și poruncile îi dictează comportamentul. Creștinul

nu mai operează pe baza acestui sistem.

„Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta”. (Galateni 3:24, 25)

„Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea”. (Galateni 4:4, 5)

Gânduri despre credință și fapte

Kendra Beachy, Mai 2007

De mult timp, oamenii discută despre mântuirea prin credință versus mântuirea prin fapte. Întrebările care se ridică sunt următoarele: este mântuirea cu adevărat un dar? Dacă credem că este cu adevărat un dar, atunci de ce atâția creștini simt că trebuie să facă ceva pentru a fi vrednici de ea, lucruri care deseori nu sunt agreate? Dincolo de a alege să primesc darul, mai este și altceva ce Dumnezeu îmi cere să fac pentru a mă accepta?

Sigur că știm cu toții: credința fără fapte este moartă, dar care sunt faptele fără de care credința este moartă? Care este elementul care-l face pe adevăratul creștin diferit de oamenii „buni” din lume?

Personal, întotdeauna am susținut ideea mântuirii prin credință, dar versetul din Iacov 2:19 mereu mă necăjea: „Credința fără fapte este moartă”. Se pare că mai mereu am fost în preajma oamenilor care au crezut că faptele credinței sunt lucruri ca mâncatul sănătos, folosirea îmbrăcăminte potrivite, închinarea într-o anumită manieră, folosirea numelor potrivite pentru Dumnezeu, păzirea zilelor sfinte și „mărturisirea” înaintea altora prin a le spune că și ei ar trebui să facă la rândul lor toate aceste fapte pentru a fi desăvârșiți și acceptați înaintea lui Dumnezeu.

Toate aceste persoane, care au părăsit adevărul datorită modului de a se comporta sau caracterului celor care pretindeau că făceau lucrările lui Dumnezeu, au constituit o problemă pentru mine. Deseori, am fost întristată de comentariile „creștinilor sinceri” care, în opinia mea, nu reușeau să vadă caracterul minunat al multor oameni pentru că priveau la exteriorul celorlalți. Mă simțeam tristă din două motive: în primul rând, fără voia lor, ei răneau pe cineva prin faptul că nu-l priveau așa cum o face Dumnezeu (Biblia afirmă că omul privește la exterior, dar Domnul la inimă - 1 Samuel 16:7). În al doilea rând, dacă ei privesc la exteriorul altora, atunci cu siguranță că atenția lor se îndreaptă de asemenea către această latură și în ceea ce-i privește, pierzând din vedere ceea ce este cel mai important, și anume inima umilă, vindecată și umplută cu Hristos.

Așadar, mă întreb: încerc eu să fac lucrarea Spiritului lui Dumnezeu prin încercarea de a convinge pe altul de propria mea idee despre păcat? Dacă da, atunci trebuie să recunosc că ceva nu este în regulă!

Cineva mi-a spus de curând: „Cred că am înțeles ceva despre oamenii religioși: sunt cu toții preocupați de mântuirea lor încât au devenit foarte egoiști”. Cu alte cuvinte, sunt atât de atenți la a observa dacă fac sau nu suficient pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu în așa fel încât să poată merge în Cer, încât au uitat să aibă cu adevărat grijă de alții. Cât de trist! Dintr-o dată, versetul care afirmă că „cine își va păstra viața o va pierde; și cine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga” (Matei 10:39), devine mult mai clar pentru mine. Cred că a sosit timpul să ne ridicăm, ca preținși urmași ai lui Hristos, câteva întrebări serioase.

Atunci când lumea mă privește, ce vede? Pot ei vedea dragostea lui Dumnezeu strălucind din toate momentele în care interacționez cu ei sau văd pe cineva care este constant preocupat de a se aduce pe sine și pe ei la un anumit standard al comportamentului, în timp ce nu împlinește niciodată nevoile inimii?

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”. (Luca 19:10)

Ca urmaș al lui Hristos, nu ar trebui ca scopul meu să fie acela de a-L ajuta pe El în această luptă de a salva sufletele pierdute? Îl voi lăsa eu oare pe vecinul meu să moară în disperare în timp ce eu mă consum gândindu-mă la toate greșelile pe care le fac ca și creștin? Sunt toate aceste fapte pe care le fac pentru a deveni suficient de bun, calificat pentru a intra în cer, mai importante decât o persoană pentru care Hristos a murit? Mă văd eu pe mine ca pe unul care este absorbit de dorința de a fi salvat sau văd pe cineva care dorește să împlinească voia Tatălui, chiar dacă aceasta nu pare calea cea bună în ochii

altora? Am ajuns din nou la întrebarea: care sunt faptele credinței? Sunt cu adevărat toate aceste lucruri pe care noi încercăm să le facem?

Fapte fără credință

Am ajuns la concluzia că faptele credinței nu pot fi faptele care pot fi făcute fără credință. Sunt mulți care depun eforturi mari pentru a se hrăni cu cea mai sănătoasă mâncare, pentru a se îmbrăca modest, dar ei se închină la ei înșiși sau la natură și nu au nicio idee despre Dumnezeu sau dacă au, este numai un concept foarte limitat. Am întâlnit astfel de oameni. Unii văd aure, alții meditează, unii au devenit „canale” pentru ceva putere. În general, am descoperit că sunt persoane cu care poți comunica ușor și pe care ți-i poți face repede prieteni.

Dar se bucură cu adevărat Dumnezeu de toți aceștia? Cum s-ar putea, atât timp cât ei Îl neagă pe Dumnezeu și nu sunt interesați de a avea o legătură personală cu El? Ei nu I-au dat niciodată șansa de a le schimba inimile. Dar ei fac „fapte bune” – fără Credință. Și „fără credință, este cu neputință să-I fim plăcuți” lui Dumnezeu. (Evrei 11:6)

Faptele credinței

Așadar, care sunt faptele credinței? Ei bine, ce sunt faptele? Nu sunt ele oare rezultatul sau, am putea spune, roadele înțelegerii pe care o avem? Faptele credinței trebuie să fie ceva ce se poate naște numai prin locuirea Spiritului lui Dumnezeu în inimile noastre. Așa cum înțeleg lucrurile, trebuie să fie roadele Duhului. Fără a-L avea pe Hristos în mine, „nădejdea slavei” (Coloseni 1:27), fără credință, pot oare să-l iubesc cu adevărat pe fratele meu care m-a rănit? Voi putea eu să am acea bucurie profundă, voi putea oare să tănuiesc faptul că am descoperit ceva special, minunat? Pot avea acea pace care întrece orice înțelegere în mijlocul unei furtuni teribile? Pot să fiu îndelung răbdător cu vecinul meu cel dificil? Voi fi eu gingaș cu cineva care rănește sau căruia îi lipsește înțelegerea? Poate exista ceva bun în mine fără Hristos? Pot avea eu credință și poate aceasta să crească? Voi putea fi umil când lumea prețuiește mândria? Voi avea puterea să fiu cumpătat?

Urmărind contextul epistolei către Galateni, am descoperit că înainte de înșiruirea roadelor Duhului, este scris: „iar faptele firii pământești sunt acestea ...” (Galateni 5:19). Mie îmi pare că Pavel ne arată contrastul dintre faptele care sunt o consecință a unei experiențe cu lumea, și cele care provin dintr-o experiență cu Hristos.

Nu afirmă că exteriorul nu este important. Dar sunt multe puncte de vedere asupra întrebării: care fustă este modestă? Sunt diverse păreri despre ceea ce constituie o dietă sănătoasă, sunt multe opinii despre cum să pronunți corect numele lui Isus, iar lista continuă. Nu sunt pregătită să detaliez punctele mele de vedere, dar doresc să vă încurajez să faceți lucrurile pe care credeți personal că Dumnezeu vi le cere, înțelegând în același timp că se prea poate ca Dumnezeu să nu le ceară altora aceleași lucruri la nivelul la care au ajuns ei în legătura personală cu El. Cred că vom crește în har și în cunoștință și că Spiritul ne va convinge de păcat și ne va conduce pe toți în tot adevărul.

Așadar, în timp ce cred că majoritatea acestor lucruri sunt importante, nu cred că ele sunt cele mai importante și nici nu cred că putem lua aceste decizii pentru alții. Prima noastră lucrare este la inimă și nu contează cât de multă informație doctrinală transmitem unei persoane, atât timp cât îi neglijăm inima. Dacă nu știm cine sunt aceste persoane și cu ce probleme se luptă înăuntrul lor, atunci am ratat cel mai important aspect al acelei persoane care se prea poate să rămână în aceeași condiție disperată.

Un alt aspect este faptul că, atunci când cineva discută cu mine, dacă nu-l pot accepta așa cum este și să-l iubesc, cum mă pot atunci aștepta ca acea persoană să creadă într-adevăr că Dumnezeu îl va accepta așa cum este dacă cumva se gândește să meargă la El? O prietenă mi-a spus că a început să umble cu cei care se droghează pentru că o acceptau așa cum era. Ar putea Tatăl meu cere să o accepte așa cum este? Sper, pentru că ea nu este cu nimic mai bună decât mine fără Hristos. Dar „creștinii” îi arătau exact opusul, unii dintre ei fiind chiar cruzi cu ea. Eu cred că Biblia spune adevărul atunci când afirmă că El m-a privit pe mine, care nu aveam nimic bun în mine, în condiția mea pierdută și în păcatul meu, și a spus: „Trăiește!” (Ezechiel 16:6, 8, 9). M-a acoperit cu dragostea Lui, dar nu m-a lăsat sub dragostea aceasta murdară. A început o lucrare bună în mine pe care va fi credincios să o ducă la bun sfârșit până în ziua lui Isus Hristos (Filipeni 1:6). El mi-a schimbat viața și mi-a dat o inimă nouă și curată. În afara lui Hristos, nu pot avea sau face nimic bun.

Da, credința fără fapte este cu desăvârșire moartă. Însă faptele credinței trebuie să fie vii, așa cum trebuie să fie și eu în Hristos. Nu există nimic în mine, despre mine sau lucru pe care să-l fi făcut sau pe care să-l pot face și care să mă facă acceptabil înaintea lui Dumnezeu până când nu aleg să-mi mărturisesc starea păcătoasă și până nu-I cer Lui să vină și să locuiască în mine. Și chiar și acest lucru este posibil numai datorită faptului că El mi-a dat și mie, ca și tuturor celorlalți oameni, măsura credinței de a răspunde Spiritului Său. Așadar, acum îmi vine să sar în sus și să strig: „Trăiesc!”. Da, trebuie să admit faptul că unii vor alege moartea și că Dumnezeu ne-a dat tuturor dreptul de a alege, și eu, la rândul meu, trebuie să respect acest drept.

Îmi amintesc, de asemenea, că Isus a fost condamnat pentru că a petrecut timp împreună cu păcătoșii, căci acolo unde este păcat, este de asemenea și o mare nevoie de un Mântuitor. Chiar și tâlharul de pe cruce L-a ales pe Hristos la sfârșit. Căci acolo unde este viață, încă mai există speranță.

Alegerea mea este aceea de a trăi. În ceea ce te privește, alegerea îți aparține. Poate că nu ești pregătit să faci această alegere astăzi. Poate că ai văzut prea mulți creștini deprimați, care emit judecăți, superficiali, care te-au acrit. Poate chiar tu ești unul dintre ei. Mă rog să descoperi cât mai curând ce este viața de credință. Mă rog să descoperi de ce pentru mine a fost cea mai extraordinară decizie a vieții mele.

Sper ca și tu să alegi viața; cu siguranță că Cerul nu va fi la fel fără prezența ta acolo.

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință

fragmente

- *Capitolul copiilor* -

- 11 -

G.C. Bevington

La lectii

Ei bine, îmi place să le predic copiilor pentru că ei știu cum să asculte. Așa că am să vă spun acum despre un băiat foarte drag. Participam la o întâlnire, nu departe de Lexington, Kentucky, în timp ce eram în lucrarea misionară în Cincinnati, iar acest băiat, în vârstă de nouă ani, a primit mântuirea. Împărtășea propriile experiențe, se ruga în public și știa să cânte foarte frumos. Dacă îmi amintesc bine, numele lui era Harry. Asta se întâmpla în primăvară. În toamnă, mi-a trimis bani pentru a reveni în acel loc și pentru a susține o nouă întâlnire... A adunat nuci în toamna aceea și le-a decojit, astfel încât avea mâinile pătate când am ajuns eu acolo. A vândut nucile și mi-a trimis banii. Ei bine, am mers.

A fost prezent la întâlniri cu cântecele și rugăciunile lui până în cea de-a patra seară când nu a mai venit. Când am revenit acasă, l-am găsit în sufragerie. Pe toată masa erau numai hârtii pe care tot scrisese. Am spus: „Harry, știi că trebuie să-ți faci temele; dar mi-ai lipsit”. Am urcat (stăteam în aceeași cameră cu el), iar băiețelul acela scump nu a venit. S-a chinuit toată noaptea cu un exercițiu. Profesorul i-a spus: „Harry, îți pot arăta unde greșești, dar mi-ar plăcea dacă tu ai descoperi, căci asta te-ar ajuta foarte mult”.

Așadar, nici următoarea seară nu a venit la întâlnire. Am revenit și l-am găsit în același loc, cu ochii roșii, studiind și calculând. Am spus: „Harry, nu-mi place să ratezi întâlnirile. Am nevoie de tine acolo”. Am mers sus și, curând după aceea, tatăl lui a urcat și mi-a spus: „Frate Bevington, ce să facem cu Harry? Tot lucrează la exercițiul acela, dar își face singur rău...”. Am spus: „Să mergem la el”. Apoi i-am spus: „Harry, tu îi aparții lui Isus, nu este așa?”. S-a uitat la mine cu ochii plini de lacrimi și a spus: „Da, așa este”. „Vrei să te rogi?”. „Da”. „Și nu este adevărat că tu crezi că Isus îți răspunde la rugăciuni?”. „Da, știu că-mi răspunde”. „Ei bine, nu crezi că El îți va arăta unde este greșeala?”. Asta l-a pus în încurcătură. Știa că Dumnezeu o vindecase pe sora lui mai mică în primăvară și multe alte dovezi îi veneau în minte; dar să creadă că Dumnezeu Se va coborî pentru a-i arăta cum să rezolve exercițiul acela, era prea mult pentru el. Am spus: „Haideți să ne rugăm”. L-am rugat pe tatăl lui să se roage, dar el era asemenea mamei lui Katie. Tot ocolea subiectul, așa că l-am oprit și l-am rugat pe Harry să se roage.

Ei bine, Harry s-a apropiat mai mult, dar tot nu reușea să ajungă la subiect; așa că a trebuit să-l opresc și pe el. Am privit în sus și în zece minute am reușit să mă prind cu putere de Dumnezeu. Mi-am coborât mâna plină de milă și am spus: „Te rog, arată-i unde este greșeala chiar acum”. Am spus lucrul acesta de trei ori și, când am rostit cuvintele pentru a treia oară, el a sărit și a spus: „Frate Bevington, acum știi!” S-a așezat și a rezolvat exercițiul pe o bucăciță de hârtie de mărimea palmei mele. Înainte folosisese zece teancuri. Da, Dumnezeu îi arătase în rugăciune. Așadar, copii: Isus vă va ajuta dacă vă încredeți în El!

O pereche de teniși

Eram în timpul unei lucrări misionare din Cincinnati, la o grădiniță de care avea grijă pastorul Gilson. Un bărbat, care avea o afacere cu furnir, trecea prin zonă destul de des și a observat micuțele giuvaiere pe care le aveam noi acolo. Curând, a început să se întrebe ce facem noi cu copiii acolo. Ei bine, într-o ocazie, l-am invitat să-i vadă în cameră. Avea un copilaș de trei ani, o scumpă de fetiță, cu părul cârlionțat care își însoțea deseori tatăl.

Într-o zi, eram pe Strada a Șasea și am văzut niște teniși roșii, albi și albaștri. M-am oprit, i-am privit și mi-am spus: „Oh, cât de bine s-ar potrivi aceștia pentru grădinița noastră”. Am intrat și am întrebat care este prețul în cazul în care aș fi cumpărat mai mulți. După ce mi s-a spus, l-am vizitat pe domnul Gamble, deținătorul fabricii de săpun, și i-am povestit despre teniși. El mi-a dat bani pentru a cumpăra cinci duzine, cu înțelegerea ca aceștia să nu fie vânduți și nici dați altor copii decât celor care sunt înscrși la grădiniță. Așa că i-am cumpărat și am dat câte o pereche fiecărui copil.

Curând, acest bărbat împreună cu fetița lui cârlionțată au trecut pe acolo, chiar când copiii se bucurau de teniși lor. „Oh, tăticle”, a spus micuța, „mi-aș dori și eu o pereche de teniși ca aceștia”. Așa că tatăl ei a venit la mine peste o zi sau două și mi-a comunicat dorința fetiței. A spus: „Presupun că ați remarcat-o pe fetița mea”. „Da”, am răspuns; „am observat-o deseori; un copil foarte dulce”. „Ei bine, ea mi-a spus că-și dorește o pereche de teniși”. Am spus: „Domnul Gamble ne-a oferit banii pentru a-i achiziționa cu înțelegerea de a-i oferi numai copiilor înscrși la grădiniță”. „Ei bine, am să-ți plătesc un dolar pentru o pereche”. „Oh, domnule, nu aș îndrăzni să-i vând”, am răspuns, după care nu am mai adăugat nimic, dar am început să mă rog fierbinte ca Dumnezeu s-o aducă pe copilă la noi. Am aflat că erau catolici, o familie foarte bună.

Așadar, copii, am continuat să mă rog și următoarea dimineață fetița a venit însoțită de sora ei mai mare ca să ia o pereche de teniși, și amândouă au început să insiste foarte mult. Se pare că micuța obținea cam tot ceea ce-și dorea. Bărbatul a povestit totul soției lui, iar micuța s-a dus la mama ei pentru a o convinge să o lase la grădiniță pentru a primi o pereche de teniși. M-am rugat ca Domnul să nu-l lase să vadă magazinul de la care i-am cumpărat, căci erau oameni bogați și rareori mergeau pe strada de unde i-am cumpărat. Așadar, tatăl era dispus s-o lase pe micuță, dar mama a spus: „Oh, nu; în niciun caz nu va merge copilul meu într-un loc atât de mizerabil, căci numai împuțitii merg acolo”. „Ei bine”, a spus tatăl, „eu nu am observat mizerie acolo. Totul arată mereu frumos și curat”. „Ei bine, eu am auzit despre locul acela; am auzit că este o rușine pentru Cincinnati, căci toți vagabonzii, bețivii și femeile ușoare merg acolo”. Ei bine, bărbatul s-a gândit că va cerceta el însuși despre toate acestea; prin urmare, în seara respectivă a venit și s-a așezat în sala principală. Evident că am coborât și i-am strâns mâna. A rămas pe tot parcursul întâlnirii și a ascultat câteva experiențe minunate, ceva ce nu exista în biserica lor. Am observat că se bucurase de tot ceea ce văzuse, așa că l-am invitat să mai vină. A mers acasă, iar în dimineața următoare i-a spus soției: „Draga mea, aș dori să mergi și tu la acea misiune. Nu este nimic din tot ceea ce am auzit. Sunt foarte frumos îmbrăcați și cu certitudine că sunt niște oameni fericiți”. „Ce?! Eu să merg acolo? Niciodată!” Fiica cea mare, care era în vârstă de 14 ani, a observat copiii venind și plecând de la misiune, așa că, într-o zi, s-a oprit, întrebându-se ce fac ei acolo. Una dintre învățătoare a stat de vorbă cu ea și a invitat-o înăuntru. A rămas până la sfârșit, apoi a mers acasă și i-a povestit mamei unde fusese și a spus: „Este un loc frumos. Oh, cât de frumos se ocupă de copilași, iar aceștia sunt drăguți și curați”. Ei bine, mama nu a fost pozitiv impresionată de ideea ca fiica ei să se amestece prin mulțime pentru că, fiind vacanță, venea deseori acolo, învăța cântece și se juca cu ceilalți copii. Apoi a început să-și aducă de mâncare pentru a servi masa împreună cu copilașii.

Am observat că Dumnezeu răspundea rugăciunii și că trebuia s-o avem pe micuța acolo, iar atunci am văzut prin credință chiar întreaga familie acolo. Așadar, mama a venit pentru a investiga, ceea ce a rezultat în oferirea permisiunii pentru copila ei să participe la grădiniță. Era o fetiță minunată, frumos

crescută, iar modul ei rafinat de a se comporta a constituit o binecuvântare pentru toți cei care nu fuseseră atât de atent educați. A învățat și ea cântecelele și rugăciunile de la masă, căci noi compuneam o nouă rugăciune pentru ei în fiecare lună. Le învăța pe toate și, asemenea tuturor celorlalte fetițe, acasă dorea să se roage la masă împreună cu familia. Ei bine, asta i-a amuzat pe părinți, ca și pe fratele și sora mai mare, căci ea mergea pe la fiecare și le spunea: „Acum tăticule, așază-ți mâinile împreună”. Mergea pe la fiecare să verifice dacă aveau cu toții mâinile așezate împreună, după care cerea binecuvântarea. Deseori, fratele și lăsa mâinile în jos, iar ea îi spunea: „Te log să-ți pui mâinile la loc, ‘că acu’ spun binecuvântarea”. Acest obicei a continuat, iar noi ne rugam ca Dumnezeu să folosească aceste cântecele și rugăciuni.

În mai puțin de un an, fata a venit în față și a primit mântuirea; nu mai putea de fericire. Fratele ei, de asemenea, era acolo și plângea tot timpul văzând-o pe ea bucurându-se; apoi, ea l-a condus și pe el în față. Ei bine, curând după aceea, a intrat tatăl și, în acel moment, fata a alergat spre el, și-a aruncat brațele de gâtul lui și a spus: „Oh, tată! Oh, am primit ceva ce n-am avut niciodată”. Era o fată atât de scumpă încât arăta asemenea unui înger, atât de inocentă și de curată. Tatăl a fost topit când l-a văzut și pe fiul lui acolo. Așadar, copii, aș dori să vedeți cum a lucrat Dumnezeu printr-o copilă. El a spus în Cuvântul Său: „Un copilaș îi va conduce”. Mulți maturi nu pot face această lucrare care a fost dată copiilor.

Așadar, tatăl a plecat înapoi, lăsându-i pe copii acolo. Vroia să o asigure pe mamă că totul era în ordine. Ei bine, mama a fost uimită; a vociferat puțin. Dar, peste două ore, fata și băiatul erau înapoi acasă. Băiatul avea 16 ani și și-a pus capul în poala mamei, a luat-o în brațe și a început să plângă de bucurie. Ei bine, acești copii aveau ceva ce mama lor nu mai văzuse niciodată la ei; apoi mama a început să plângă și ambii copii au îmbrățișat-o și au sărutat-o. Asta i-a mișcat inima foarte puternic. Următoarea seară a venit toată familia și împreună au ieșit în față și s-au rugat. Următoarea săptămână l-au primit pe Isus cu toții, au mers la biserica lor unde au povestit toată experiența lor recentă, împotriva obiceiului de acolo. În final, li s-au înmănat scrisorile de excludere. Cu toții au primit mântuirea, și totul s-a petrecut datorită unei perechi de teniși din mâna unei fetițe.

Vedeți voi: Moise a avut un toiag în mână, o bucată de lemn, și vă amintiți ce a făcut cu el: a acoperit tot Egiptul cu hoarde de muște și insecte, a preschimbat apa în sânge, a despărțit Marea Roșie pentru ca poporul să treacă prin ea, și așa mai departe. Dar Dumnezeu, în acest caz, a folosit o pereche de teniși în mâna unei copile. Nu uitați, copii, că voi puteți face multe pentru Isus!

O monedă

Am vizitat, într-o ocazie, un cămin din Cincinnati pentru a servi prânzul, și am observat că femeia se tot uita pe fereastră. Am spus: „Doriți ceva?” „Da”, a spus ea, „o aștept pe Bessie să vină. Vreau să fugă la magazin. Dar azi întârzie de la școală”. Am spus: „Fac eu asta”. „Ei bine, aș dori să cumpărați o pâine”. „Bun; unde trebuie să merg?” „După colț, primul magazin”. Așadar, am luat moneda de cinci cenți, am primit pâinea și am vrut să plec. Vânzătorul a spus: „Așteptați; aveți aici restul, un penny”. Am luat moneda și am așezat-o sub pâine pe masă. Curând după aceea, ea a luat pâinea și a văzut moneda. Apoi m-a întrebat: „Frate Bevington, ai vreo idee cum de a ajuns moneda asta aici?” Am spus „Eu am pus-o”. „De ce?” „Mi-a dat-o vânzătorul”.

Ei bine, copii, mi-ar plăcea să vă pot desena expresia pe care a făcut-o acea mamă când a auzit cuvintele mele. Am observat că se întâmpla ceva în inima ei, căci era evident de pe fața ei. Nu am spus nimic, dar m-am întrebat ce ar fi putut provoca toate aceste schimbări rapide. Apoi a sosit și Bessie, am mâncat, și după ce fata a plecat înapoi la școală, femeia mi-a spus: „Frate Bevington, am o mare durere”. Am spus „Am observat că ceva s-a întâmplat cu tine de când ai aflat de proveniența monedei. Dar ce este?” „Ei bine”, a spus ea, „Bessie îmi cumpără două pâini în fiecare zi, dar niciodată nu mi-a adus rest așa cum ai făcut-o tu. Am să merg până la magazin pentru a discuta cu vânzătorul”.

Curând a revenit plângând de parcă i se rupea inima și a spus: „Oh, frate Bevington, ce mă fac? Bessie a păstrat acești bani de trei luni, de când au redus prețul pâinii la patru cenți. Oh, ce poate să însemne asta?” S-a așezat și s-a pus pe plâns. Am spălat eu vasele pentru ea și am încercat să-i găsesc scuze lui Bessie; i-am spus că poate Bessie îi pune deoparte pentru a-i face mai târziu vreo surpriză. „Oh, sper că este așa, dar, frate Bevington: simt că inima mi se frânge. Îmi este atât de teamă, îmi este atât de teamă”. Și cum mai plângea! Ei bine, nu a spus nimic până când soțul ei a venit acasă de la

muncă și apoi i-a povestit tot ce se întâmplase. Apoi a întrebat: „Ce vom face?” Iar eu am plecat.

Am lipsit două luni din oraș, după care am revenit. Am fost nerăbdător să aflu ce se întâmplase cu acea problemă, așa că am mers acolo, iar mama mi-a povestit că au așteptat până după cină, când mama a întrebat-o pe Bessie. Ei bine, Bessie a început pur și simplu să plângă. S-a ridicat de la masă, a mers la mama ei, a luat-o în brațe și a spus printre lacrimi: „Oh, îmi pare atât de rău”. După ce s-a oprit din plâns le-a povestit cum s-a întâmplat.

Acum copii: nu uitați că Satan vă urmărește mereu pentru a vă păcăli, pentru a vă determina să faceți ceva greșit; așa că trebuie să fiți atenți. Bessie a povestit că, atunci când a început cu prima pâine după ce prețul s-a redus, vânzătorul a chemat-o înapoi și i-a dat moneda. A intenționat să-i dea moneda mamei, dar o colegă de școală i-a spus: „Oh Bessie, nu ai un penny?” „Ba da”. „Îți amintești că ți-ai pierdut creionul, iar mama ta va spune că ai fost foarte neglijentă; dacă aș fi în locul tău, aș cumpăra un creion și atunci mama ta nu ar afla niciodată că l-ai pierdut pe cel vechi. Iar mâine poți să-i dai restul de la pâine”. Ei bine, ideea i-a surâs lui Bessie, așa că au mers împreună la magazin, au cumpărat creionul, dar Bessie s-a simțit rău din cauza asta, și înainte de a ajunge acasă și-a spus: „Nu mă simt bine datorită a ceea ce am făcut. Am să mă întorc la magazin să iau moneda, am să returnez creionul și îi voi spune mamei despre asta”. Dar o altă voce i-a spus: „Oh nu; mergi mai departe. Poți să începi de mâine, pentru că reducerea a început numai de azi. O zi nu contează”. Așa că această voce insistentă a câștigat. A mers acasă, pe deplin hotărâtă să-i dea mamei restul de a doua zi; dar, pentru că Satan o convinsese să facă ceea ce era rău o dată, el stătea tot acolo pentru a se asigura că ea va merge pe aceeași cale, căci nu vroia să-i dea pace tocmai acum când începuse pe calea lui. Așa că următoarea zi, a primit o nouă monedă. Când s-a pornit spre casă, vocea cea bună i-a spus: „Să-i dai mamei restul acum”. Dar cealaltă voce era acolo și a spus: „Știi că se vând acadele acum la magazinul de dulciuri pentru un penny, și tu ai fost mereu o fetiță atât de ascultătoare, iar tata nu ți-a dat niciun penny; și nu ai mai mâncat ceva dulce de trei săptămâni; așa că mergi acolo și ia-ți una. Mâine poți începe să-i dai mamei restul și ea nu va afla niciodată, căci reducerea de preț abia a început”.

Așa că Bessie s-a oprit, s-a uitat pe fereastră și s-a gândit: „Oh, acadeaua aceea este atât de bună. Oh, îmi doresc atât de mult să mănânc una”! Dar și-a mușcat buza. Vocea cea bună i-a spus: „Nu; mergi și dă-i mamei restul”. Iar ea a spus: „Așa am să fac”, și s-a pornit spre casă. Dar vocea cea rea a oprit-o din nou, iar Satan a făcut ca gura ei să simtă o dorință atât de mare după acea acadea. S-a întors și a spus: „Voi începe de mâine”, ascultând de vocea lui Satan. În acea seară la rugăciune, a avut probleme în a se ruga, dar Satan era tot acolo pentru a o încuraja; așa că a reușit după o luptă. Ei bine, următoarea zi, Satan nu a trebuit să mai depună prea mult efort pentru a o determina să cumpere acadeaua, și în fiecare zi avea câte ceva nou pentru ea, până când i-a putut spune deschis: „Acum ascultă de mine” fără nicio problemă. Vedeți voi, copii, Satan îi anihila conștiința și îi anula acea alarmă pentru ca să fure moneda mamei ei și să-și spună rugăciunile fără probleme.

Dar ascultați: Dumnezeu a văzut că mama ei trebuia să afle despre ceea ce se petrecea, așa că m-a trimis pe mine pentru a descoperi totul. A ținut-o pe Bessie mai mult la școală în așa fel încât eu să merg să cumpăr pâinea. Copii, nu uitați ce spune Biblia: „să știți că păcatul vostru vă va ajunge”. Bessie a crezut că nimeni nu va afla nimic niciodată și mereu plănuia ce să facă cu cei doi penny pe care îi lua în fiecare zi.

Ei bine, Bessie a ieșit în față, a mărturisit totul și a primit iertarea lui Dumnezeu, iar părinții nu au pedepsit-o niciodată pentru aceasta; L-au lăsat pe Dumnezeu s-o facă, iar El a făcut ca ea să fie pe deplin vindecată. Așa că niciodată nu a mai repetat această greșală. Vedeți, copii, Satan făcea progrese mari cu Bessie; a învățat-o prima dată să fure penny, apoi monede de cinci, apoi monede de zece și așa mai departe; până când, dacă ar fi continuat, ar fi luat chiar viața unui om pentru a câștiga bani sau și-ar fi vândut virtutea pentru a obține ce-și dorea. Așa că, asigurați-vă că evitați începuturile rele. Satan a avut o capcană bună pentru a o prinde pe Bessie și, de îndată ce îi determină pe copii să înceapă a vorbi sau a se comporta urât, atunci are multe căi prin care să-i conducă la mai rău. Oh, cât s-a mai rugat și a mai plâns acea mamă ca Dumnezeu să aibă grijă de Bessie, să o păstreze curată și sinceră. Dumnezeu a răspuns rugăciunii prețioase a acelei mame și El m-a folosit pe mine pentru a descoperi păcatul lui Bessie. Așadar, copii: ascultați de părinții voștri.

Ei bine, când am întâlnit-o pe Bessie după zece luni, a alergat la mine, m-a luat în brațe, m-a sărutat și mi-a spus: „Oh, frate Bevington, Dumnezeu te-a trimis pentru a mă scoate din încurcătura aceea care ar

fi făcut din mine o fată foarte rea. Ai sosit la timp pentru a mă salva”. A fost fericită că am demascat planul ascuns al lui Satan de a o ruina. Bessie a crescut și a devenit o mamă credincioasă și are grijă de giuvaierile ei pe care Dumnezeu i le-a dat pentru a fi o binecuvântare în această lume plină de întuneric.

Cel mai privilegiat

Ardeias Vlad, 6 Aprilie 2011

Nu cred că a existat, există sau va exista vreodată în istoria omenirii o privesc mai tragică decât cea a creștinului slab, îngrozit și înfrânt. Cu toate că aceasta este imaginea cu care ne-am obișnuit și deci ceea ce numim „normal” la acest capitol, în lumina Cuvântului Adevărului, Realitatea este cu totul alta.

Vorbindu-le despre Darul Spiritului Sfânt care urma să fie oferit la Cincizecime, Domnul Isus i-a asigurat pe ucenici de prezența Sa, atunci când le-a dat marea însărcinare de a duce Evanghelia Împărăției cerului până la marginile pământului. Tot ceea ce primiseră până atunci, (autoritatea asupra demonilor și asupra bolilor) era prea puțin față de ceea ce urmau să primească după proslăvirea lui Isus.

„*Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit*” (Ioan 7:39), iar Domnul, văzându-le întristarea la gândul că El va pleca, le-a spus: „*Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite*”. (Ioan 16:7). Chiar și după învierea Sa, Isus a făcut din acest eveniment, care era încă în viitor, centrul discuțiilor Sale cu ucenicii, avertizându-i că acesta este subiectul asupra căruia trebuie să se concentreze: „*Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, pe care’ le-a zis El, ați auzit-o de la Mine. ... Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.*” (Fapte 1:4, 8) și aceasta pentru că, după promisiunea Lui, ceea ce urma să se întâmple de fapt, era ca El să nu-i lase orfani, ci să Se întoarcă la ei. (Ioan 14:18)

Ucenicii au avut, așadar, nu numai privilegiul de a trăi lângă Domnul Isus, dar au mai avut un privilegiu care îl întrece pe acesta cu mult mai mult: acela de a-L avea pe Isus în ei! Astfel, Cel care a spus „*Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ*” (Matei 28:18) era literalmente în ei, evident împreună cu această putere, cu dragostea Sa, caracterul Său, chiar toată Ființa Sa. Este de mirare că, la apariția acestor oameni, demonii, boala, chiar și moartea dispăreau? Ce promisiune mai mare ar fi putut Isus să le facă ucenicilor, decât aceea că va fi cu ei „*în toate zilele*”? (Matei 28:20)

Dar această făgăduință spune mai mult decât atât! Isus a spus că va fi cu ucenicii Săi nu numai în toate zilele vieții lor, ci „*în toate zilele, până la sfârșitul timpului*”. (Matei 28:20). Ucenicii sunt morți de mult timp, deci această promisiune a fost făcută **tuturor** ucenicilor Săi din toate timpurile, chiar și din zilele noastre. Da, chiar și Petru a spus, vorbind despre acest Dar al prezenței Domnului Isus în noi, că „*făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru*”. (Fapte 2:39)

Nu există nicio ființă creată care să dețină ceea ce deține creștinul! În încercarea de a descrie această Realitate, Petru spune că „*voi (creștinii) sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu*”. (1 Petru 1:5)

Opriti-vă pentru o clipă (Psalmul 46:10) și încercați să cuprindeți această Realitate: tu; da, chiar tu, ești păzit de **toată** puterea Celui care, printr-un singur cuvânt, a făcut tot ceea ce vezi, și tot ceea ce nu vezi. Tu, chiar tu, ai privilegiul de a-L primi în tine pe Cel la apariția Căruia demonii tremurau și boala dispărea. Tu! Da, chiar tu!

De aceea, nu cred că a existat, există sau va exista vreodată în istoria omenirii o privesc mai tragică decât aceea a creștinului slab, îngrozit și înfrânt; și aceasta deoarece creștinului i-a fost dat Totul! Alege ca azi să arăți întregului Univers cea mai minunată privesc din istoria omenirii: „*Hristos în voi, nădejdea slavei*”. (Coloseni 1:27)

O Cale nebună

Ardeias Vlad, 17 Aprilie 2011

2 Corinteni 4:18 – „*Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice*”.

În aceeași măsură în care mintea lui Dumnezeu se aseamănă cu spiritul lumii în care trăim, adevărata credință creștină funcționează potrivit regulilor acestei lumi. Tot ceea ce își are originea în Dumnezeu, tot ceea ce vine de la El, nealterat de mintea umană, constituie o curată și desăvârșită nebunie pentru oameni. Acesta este motivul pentru care Scriptura declară că „*propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării*” (1 Corinteni 1:18) și că „*omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie*” (1 Corinteni 1:14)

Într-adevăr, dacă azi s-ar arăta păstorașul David, pregătit să-l înfrunte pe Goliat cu pietre, sau Ghedeon în fruntea celor trei sute împotriva lui „*Madian, Amalec, și toți fiii Răsăritului*” care „*erau răspândiți în vale, ca o mulțime de lăcuste, și cămilele lor erau fără număr, ca nisipul de pe marginea mării*” (Judecători 7:12) cu trâmbițe, făclii și ulcioare goale, cum ar fi catalogați?

Poate îmi veți spune: „*Au mai existat persoane în istorie care au făcut fapte de eroism similare, persoane care în situații limită au acționat nebunește și care au învins, fără a fi creștini*”. Este adevărat, însă, aceste cazuri au un element comun: au fost împinși către aceste gesturi desperate de faptul că nu mai aveau o altă alternativă. Credința deplină este însă opusul acestui caz: nimeni nu i-a cerut lui David să intervină; de fapt, datorită vârstei, nimeni nu se aștepta de la el să facă asta. De asemenea, Ghedeon putea să aleagă să intre în conflict cu toată armata și să nu trimită acasă mai bine de 99% din ei. Sigur că este bine că, în final, Toma a crezut, dar „*ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut*”. (Ioan 20:29)

Credința iese în evidență, iar Dumnezeu Se poate manifesta pe deplin atunci când avem alternative de rezolvare a situațiilor complicate ale vieții, și totuși le desconsiderăm în favoarea lui Dumnezeu. **Aceasta** este nebunie! În astfel de cazuri, glasul majorității va spune: „*Dar nu te poate Dumnezeu ajuta și prin alternativele pe care le ai la dispoziție? Ești fanatic! Ești nebun!*”!

Oare dacă, în caz de război, soldații ar abandona carele și caii pentru a se ruga sau ar refuza o alianță care i-ar ajuta să biruiască în conflict în favoarea încrederii depline și absolute în Dumnezeu, cum ar fi numiți? Biblia spune că este „*vai de cei ce se coboară în Egipt după ajutor, se bizuiesc pe cai și se încred în mulțimea carelor și în puterea călăreților, dar nu privesc spre Sfântul lui Israel, și nu caută pe Domnul*” și asta pentru că „*egipteanul este om, nu Dumnezeu, și caii lui sunt carne, nu duh*”. (Isaia 31:1, 3)

Să ne amintim astăzi că „*noi*” (creștinii) suntem angajați într-un conflict spiritual (Efeseni 6:12), motiv pentru care „*carnea și sângele*” nu ne pot fi de niciun folos, ci numai Isus prin Spiritul Său.

De aceea, rugăciunea mea este ca experiența fiecăruia dintre cei care citesc aceste rânduri să fie cea descrisă mai jos:

„*Unii se bizuiesc pe carele lor, alții pe caii lor; dar noi ne bazuim pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru. Ei se îndoiesc și cad; dar noi ne ridicăm și rămânem în picioare*”. (Psalmul 20:7, 8)

